

14 DAMMER BYDER OP TIL

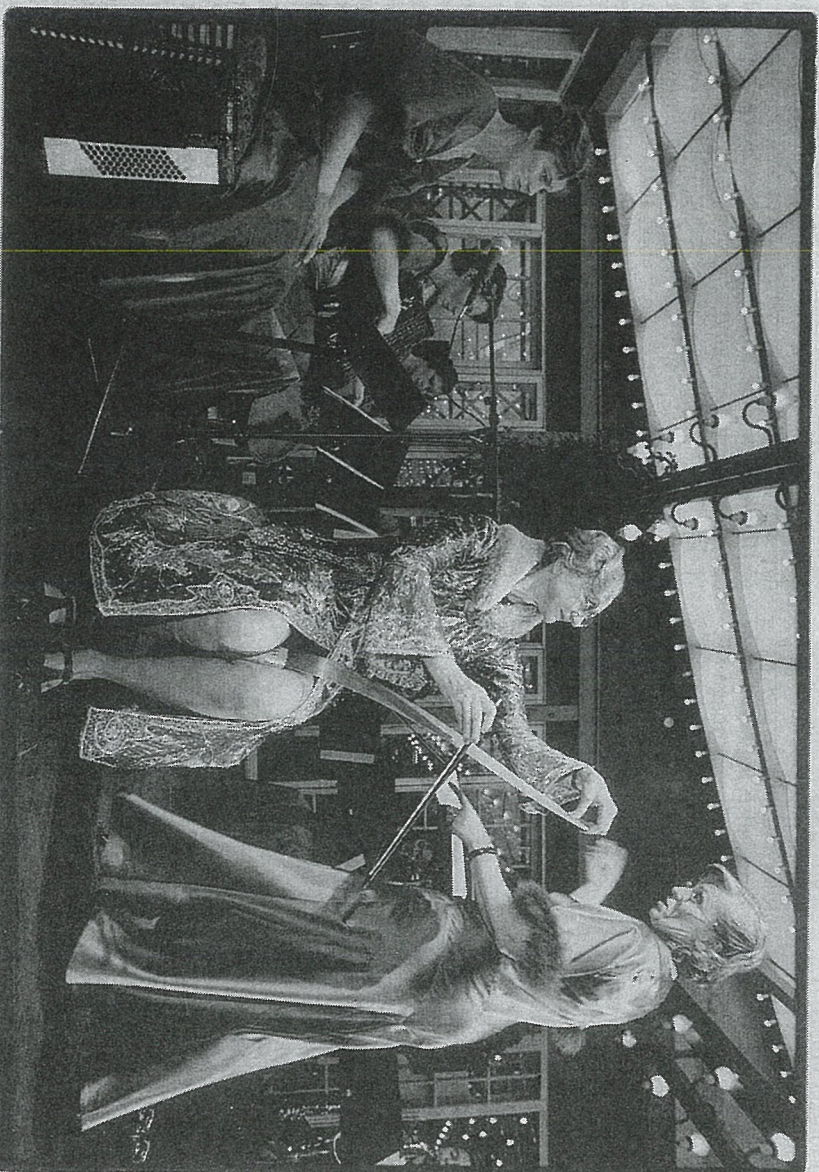
»14 Red Ladies« er et nyt dameorkester. 13 professionelle musikere med dirigenten Jytte Abildstrøm genopliver 30'erne, hvor alle blev grebet af en grænseløs danselidenskab

AF
JANE
ÅMUND

I »Ingen er fuldkommen« spillede Marilyn Monroe ukulele i verdens sjoveste dameorkester. I det nye danske dameorkester 14 Red Ladies er det Jytte Abildstrøm, der er dirigent med hele 30'er-kostumer på. Jytte Abildstrøms fald i håret og tegnede øjenbryn er som man genkalder sig familiens sprælske tante i 30'erne.

Dameorkesteret ligner de gamle 14 Red Ladies, som spillede i 1933 i Marmorha-

Der er ægte 30'er-stemning, når 14 Red Ladies spiller op.

ven på Palace Hotel, og deres kjoler er nøjagtig kopieret af Lone Holm fra Håndarbejdets Fremmes seminarium.

Vil man leje dameorkesteret til en festlig aften på sit slot eller i ejendommens selskabslokaler, koster det 30.000 kr. for den allesammen, og de er hver krone værd. Lektor Inge Bruland,

Musik Videnskabelig Institut, kontakter damerne, som så kommer kørende med deres instrumenter, deres talent og får hele salen til at hoppe og swinge til *Alexanders Ragtime Band* og sjæle til »If You were the Only Girl in the World«. Første afdeling er kniv og gaffelmusik, som man hørte i radiotransmissionerne fra Wi-

wex.

Divan No. 1 i Tivoli har taget sit gamle navn fra før 1922 tilbage, og det er det eneste sted, som historisk kan minde om de lokaler, hvor det gamle dameorkester havde sine succeser. Direktør Lone Krarup var med det samme med på ideen, da hun hørte om 14 Red Ladies, og hun håber at kunne

Foto: Sine Fig

engagere dem igen til efteråret.

De 14 røde damer repræsenterer et stykke kulturhistorie, når de sidder og spiller i deres røde silkekjoler med strudsfiger på ærmerne. Det er et retrospektivt kikk til vores rødder. Det er musikhistorie fra den gang, man morede sig i København. Det første nummer damerne

DANIS

spillede til middagen var naturligvis »Plaisir d'amour« som dengang på københavnerslang hed »Placér din mor«. Den blev altid spillet som frokost- og diner-musik hos Wiwex, og fra radiotransmissionerne flød den sørgmodige sang om kærlighedens glæder. Nogle gange sang Elsa Sigmund den med mørk, forførende røst, og husmødrene støvede af i takt rundt om radioen.

Når hjemmet var pudset og poleret, trak fru en sine kødfarvede silkestrømper på, satte dem i satin-hofteholderen, kom Elizabeth Arden pudder på kinderne, malede rød blank mund med amoribuer og så tog hun sin spadsedragt på og ringede til veninden. Iført hat og handsker gik hun på Anglettere og drak te og på indkøb i Fønnesbech.

Hjemme skulle man nåske om aftenen have bridge eller L'hombre-gæster. De fik snitter, øl, kage og kaffe. Bagefter dansede man lidt til grammofoon. Til »Fascination« eller »Sweet and Lovely«. Altid til 30érnes lyd: de klagende saxofoner. Der var film, hvor skønne damer gik ned af endeløse trapper og dansede på marmorfliser. Kostumerne var satinkjoler, som smøg sig til kroppen.

Danske societydamer svøbte sig i et stof, der blev kaldt »englehud«. Man skul-

le ligne Greta Garbo, den blonde nordiske type med stor, følsom mund, vifteøjenvipper, flad barn, kantede store skuldre, smalle hofter, lange ben og store fødder. Mae West repræsenterede en anden type: let føroverbøjet med lille mave, hænderne i siden på satinkjolen, et frækt glimt i øjet og munden fuld af tvevdiigheder.

Støvt og seriøst

Dameorkesteret *14 Red Ladies* rammer plet med understyret og med musikken. Vi elsker at blive mindet om den tid. I USA er det minder fra 30'erne og 40'erne, der bliver revet væk på loppemarkederne. Tofarvede sko til herrene, badehættedel til bilkørsel i åben bil, gamle peise med abehårskraver, pailletthjælme til aftenbrug, stør og boaer og de gamle grammofoonplader.

Efter diner-musikken tog det fat. Ulrike Schelde greb sin megafon og sang med sin sjoive, rå pigestemme. Yttere Abildstrøm hentede folk op til Ragtimemusik, først genstridige, senere for de rundt.

De turister, der kom ind ad døren på Divan No. 1 troede ikke deres eget held, da der var mest gang i den. Yttere Abildstrøm havde skiftet til Carmen Miranda-ko-

stume, der nok kunne sætte fantasien i sving.

I pauserne fik damerne skænket portvin i små glas. For det var seriøse musikere, og det gjorde det endnu morsommere at se fuldbårmede violnister med stor alvor stryge buen i »Hvorfor er lykken så lunefuld«. Moderne damer med det store overblik, mange mødre og en del bedstemødre.

Birthe Skov står for den musikalske indstudering, og musikkerne spiller i mange forskellige orkestre til daglig. Projektet med de 14 røde damer er arrangeret af *Kvinder i Musik*, som har en lang liste af godgørende mennesker bag sig. Det er muligt, at damerne kommer igen i Tivoli, men der er ingen faste aftaler endnu. Næste gang *14 Red Ladies* spiller, er på Kvindemusikfestivalen den 23. august. Anne-Mette Nielsen har været fundraiset, og hun fortæller, at mange var med på ideen, før de syntes, at kulturby'96 ikke kun behøver at skue fremad.

Kultur er også at kigge på den muntre musikhistorie fra dengang København havde et festligt nattelev. Og de er dømt til at blive et hit, for vi er igen vilde med at danse tæt til musik, hvor vi også kan tale med vores partnere og nymne med på omkvædet.

14 DAMMER BYDER OP TIL DANS

»14 Red Ladies«
er et nyt dame-
orkester. 13 pro-
fessionelle musi-
kere med
dirigenten Jytte
Abildstrøm gen-
opliver 30érerne,
hvor alle blev
grebet af en
grænseløs dan-
selidsenskab

AF
JANE
AMUND

Der er ægte 30'er-stemning, når 14 Red Ladies spiller op.

Foto: Sine Flig

I aften er fuldkommen spillede Marilyn Monroe ukulele i verdens sjoveste dameorkester, i det nye danske dameorkester 14 Red Ladies er det Jytte Abildstrøm, der er dirigent med hele 30ér-kostumer på Jytte Abildstrøms fald i håret og tegneede øjenbryn er som man genkalder sig fra millets sprælske tæne i 30érerne.

Dameorkesteret ligner de gamle 14 Red Ladies, som spillede i 1933 i Marmorha-

ven på Palace Hotel, og deres kjoler er nøjagtig kopieret af Lone Holm fra Håndarbejdets Frennes seminarium.

Vil man leje dameorkesteret til en festlig aften på sit slot eller i ejendommens selskabslokaler, koster det 30.000 kr. for den allesammen, og de er hver krone værd. Lektor Inge Bruland,

Musik Videnskabelig Institut, kontakter damerne, som så kommer kørende med deres instrumenter, deres talent og får hele salen til at hoppe og svinge til *Alexanders Røgtime Band* og sjæle til *If You were the Only Girl in the World*. Første afdeling er kniv og gaffelmusik, som man hørte i radiotransmissionerne fra Wi-

wex. *Divon No. 1* i Tiivoli har taget sit gamle navn fra før 1922 tilbage, og det er det eneste sted, som historisk kan minde om de lokaler, hvor det gamle dameorkester havde sine succeser. Direktør Lone Krarup var med det samme med på ideen, da hun hørte om 14 Red Ladies, og hun håber at kunne

engagere dem igen til efteråret. De 14 røde damer repræsenterer et stykke kulturhistorie, når de sidder og spiller i deres røde silkekjoler med strudsfejer på ærmerne. Det er et retrospektivt kik til vores rødder. Det er musikhistorie fra den gang, man mørede sig i København. Det første nummer damerne

le ligner Grieta Garbo, den blonde nordiske type med stor, følsom mund, vifteøjenskipper, fad barn, kante-højde store skuldre, smalle hofter, lange ben og store fødder. Mae West repræsenterede en anden type: let foroverbøjet med lille mave, hænderne i siden på satinskjolen, et frækt glimt i øjet og munden fuld af tveydige-heder.

spillede til middagagen var naturligvis »Plaisir d'Amour« som dengang på Københavnenisjang hed »Placer din mor«. Den blev altid spillet som frokost- og dîner-musik hos Wiwex, og fra radio-transmissionerne flød den sørgmodige sang om kærlighedens glæder. Nogle gange sang Elsa Sigfuss den med mørk, forførende røst, og husmødrene støvede af i takt rundt om radioen.

Når hjemmet var pludset og poleret, trak fruene sine kødfarvede silkestrømper på, satte dem i satin-hofteholderen, kom Elizabeth Arden pudder på kinderne, malede rød blank mund med amorbuer og så tog hun sin spadesdragt på og ringede til veninden. Iført hat og handsker gik hun på Angletærne og drak te og på indkøb i Fomnesbech.

Hjemme skulle man måske om aftenen have brudegæster eller Lihornbræ-gæster. De fik sutter, øl, kage og kaffe. Bagefter dansede man lidt til grammofoon. Til »Fascination« eller »Sweet and Lovely«. Altså til 30érernes lyd: de klægede saxofoner. Der var film, hvor skønne damer gik ned af endeløse trapper med dansende på marmorfliser. Kostummerne var satinskjoler, som smøg sig til kroppen. Danske societydamer svøbte sig i et stof, der blev kaldt »englehud«. Man skul-

Sjovt og seriøst

Dameorkesteret 14 Red Ladies rammer plet med udstyret og med musikken. Vi elsker at blive mindet om den tid i USA er det mindst fra 30érerne og 40érerne, der bliver revet væk på loppemarkederne. Tofarvede sko til herrerne, badebættømme del til bilkørsel i åben bil, gamle pelse med abehårstrubrug, sjør og boaer til af-tenbrug, grammofoonplader.

Efter dimer-Schellede greb det fat. Ulrikke Schellede greb sin megafon og sang med sin sjove, rå pigestemme.

Jytte Abildstrøm hennede folk op til Ragtime-musik, først genstridige, senere for de rundt.

De tuiser, der kom ind ad døren på Divan No. 1, troede ikke deres eget held, da der var mest gang i den. Jytte Abildstrøm havde stiftet til Cammen Miranda-ko-

stume, der nok kunne sætte fantasien i sving.

I pauserne fik damerne skænket portvin i små glas. For det var sødse musikere, og det gjorde det endnu morsommere at se fuldbarmede violinister med stor alvor stryge buen i »Hvorfor er lykken så lunefuld«. Modne damer med det store overblik, mange mødre og en del bedestrenødre.

Birthe Skov står for den musikalske indstudering, og musikerne spiller i mange forskellige orkestre til daglig. Projektet med de 14 røde damer er arrangeret af *Kvindens Musik*, som har en lang liste af godgørende mennesker bag sig. Det er muligt, at damerne kommer igen i Tiivoli, men det er ingen faste aftaler endnu. Næste gang 14 Red Ladies spiller, er på Kvindemusikfestivalen den 23. august. Anne-Mette Nielsen har været fundraiser, og hun fortæller, at mange var med på ideen, for de syntes, at kulturby 96 ikke kun behøver at skue fremad.

Kultur er også at kigge på den nutidige musikhistorie fra dengang København havde et festligt nateliv. Og de er dømt til at blive et hit for vi er igen vilde med at danse tæt til musik, hvor vi også kan tale med vores partnere og nyne med på omkvædet.